

komne Endringsforslag til dette Lovudkast. Det kunde maaskee være rettere, at jeg taug reent stille dertil, og afventede Sagens hyderligere Behandling, men der ere dog fra de to sidste Taler fremkomne Bemærkninger, som jeg ikke ret vel kan tie til; men jeg skal forøvrigt indskrænke mig til at besvare dem i al Almindelighed. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amt 4de District (Monrad) anbefalede Lovudkastet, naar man for det Første vilde udelade den Deel af samme, som angaaer den nye Skattnorm for Fremtiden, og dernæst udelød alt Det af Lovudkastet, som ikke var nødvendigt at medtage som Følge af Udrydningen af Fortskjellen mellem det privilegerede og uprilegerede Hartkorn. Jeg har forstaaet den ærede Taler saaledes, at han kun vilde anbefale, at den Deel af de Skatter, som omhandles i § 1, gjordes til Gjenstand for Sammen dragning og Omregulering, som skeer umiddelbart i Forbindelse med Hartkornets Egalisation, hvorimod man, hvad de øvrige Afgifter angaaer, skulde lade dem blive staaende. Hvis jeg i saa Henseende har forstaaet ham ret, vil jeg dertil i al Almindelighed bemærke, at jeg næsten kunde være tilbøjelig til at tage ham, saa at sige, paa Ordet. Jeg troer, at, naar man kommer til ret dybt at trænge ind i vort saa forviklede Skatte- og Afgiftsvæsen, vil man erkjende, at det ikke er muligt at tage to eller tre eller fire af disse Afgifter bort, uden at de andre følge med. Just det, som har fremkaldet dette Lovudkast, er netop det om Hartkornets Egalisation. Man er, for at imødekomme det Ønske, som var fremkommet om strax at regulere Fourage skatten, og ikke lade den beroe til en senere Tid, kommen ind paa dette Gebeet, hvor man ved stadigt at gaae videre frem, og ved at tage med, hvad der fandtes nødvendigt at medtage som Følge af den foregaaede Omregulering, er kommen til at medtage alle de forskjellige Afgifter. Jeg skal for Tiden blot bemærke, at det ikke alene er Afstæffelsen af Fourage skatten, der staaer i Forbindelse med Loven om Hartkornets Egalisation, men at dette ogsaa gjælder om Marschpenge, Kjørselsudgifter, fremdeles om Striverpenge til Amtsforvalteren, Dommer- og Striverkorn og tildeels ogsaa om det ved Forordningen af 12 Januar 1827 fastsatte extraordinaire

Paabud; men foruden at dette Spørgsmaal staaer i meer eller mindre nøie Forbindelse med alle de Skatter, som ere foreslaaede til Ophævelse i § 1, ere adskillige af disse Stattelove deels allerede udløbne, deels ville de om kort Tid udløbe, saa at Legislaturen enten maatte fornye dem, eller man maatte gribe til det meget radicale Middel, at ophæve dem eller ogsaa at sætte en ny Skat istedetfor. Jeg kommer herved til at gjøre Overgangen til det Foredrag, den sidste ærede Taler holdt, men jeg maa imidlertid først imødegaae den Bemærkning af den ærede Taler, at han har lagt de Ord i Munden paa mig, at jeg havde ladet Alt i Lovudkastet staae aabent. Jeg har ladet en af Udcastets Hovedtanker staae aaben; som angaaer, hvorvidt den i Lovudkastet optagne ny Skattnorm skal gjælde for fremtidige lignende Skatter, dernæst har jeg ladet Enkeltighederne, som ikke officere Principerne, staae aabne, men om selve Lovudkastet i sin Heelhed har jeg ingenlunde erklæret, at jeg betragtede det som et aabent Spørgsmaal, i den Forstand, hvori man i Almindelighed tager dette Ord. Jeg maae aldeles vedkjende mig den Anskuelse, at det ikke lader sig gjøre at antage Lovforslaget om Hartkornets Egalisation, uden at man maa komme ind paa dette Lovudkast, og saa godt som paa Lovudkastet i sin Heelhed, med mindre man vil gaae den modsatte Vej, som den ærede Taler antydede, nemlig at opgive disse Afgifter aldeles, og i deres Sted indføre en heel ny Skat, som ikke bliver lagt paa Hartkornet, paa Kjøbstæderne efter det Fordelingsforhold, som Lovudkastet indeholder, men som maa reguleres paa en aldeles ny Maade. Men idet jeg erkjender, at den ærede Taler paa denne Maade naaer Maalet, og virkelig ogsaa kan naae Maalet, uden at føle sig besvaret af de mange Bamseligheder og Forviklinger, som det danske Skattesystems Regulering ellers frembyder, kan jeg dog ikke give den ærede Taler Ret i, at det vil være tilraadelig at gaae frem paa den Maade, som han hart nævnt. Den ærede Taler meente, at det maatte være Finanzministeren behageligt, at see sig ikke alene befriet for de Afgifter, hvis Opkrævning i saa høi Grad er besværlig, men ogsaa tillige paa